

Ретельно веде облік виконаної роботи своїми товаришами учень Компаніївського ветеринарного технікуму Геннадій ВУДАН. (Репортаж з колгоспу імені Дзержинського Компаніївського району читайте на 1-й стор.)

На цьому знімку, розповсюдженому агентством Політінформпресфотом, зображено цінителя західної рок-музики на недавньому фестивалі в Копенгагені. Таку картину можна спостерігати не лише в Данії, але й у США. Після завершення виступів рок-груп стадіони, концертні зали й алеї парків нагадують швидше місця жорстоких побиттів, ніж проведення дозвілля. (Добірку «Планети» читайте на 3-й стор.)

Фотохроніка ТАРС.

Поряд з іншими тваринами їжак в Чехословаччині занесений у список таких, які потребують охорони. В Празі навіть створено спеціальний клуб охорони цих колючих представників фауни.

На знімку: затишно почувають себе маленькі їжаченята в теплих людських руках. (Добірку «Ятрань» читайте на 4-й стор.)

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 5 жовтня 1985 року

№ 120 (3627).

Ціна 2 коп.

ЗУСТРІЧІ

З ЧИТАЧАМИ

Триває передплата на газети і журнали на 1986 рік. 2 жовтня на Побузькому нікелевому заводі відбулася зустріч молодих робітників і старшокласників Побузької середньої школи Голованівського району з начальником обласного агентства «Союздруку» Л. М. Ратушним і редактором обласної молодіжної газети Ю. М. Сердюченком. Тривала зацікавлена і корисна розмова про хід передплатної кампанії в області, про творчі плани журналістів «Молодого комуніста». Присутні відповіли на численні запитання читачів.

Перед учасниками зустрічі виступила секретар Голованівського райкому партії В. М. Новосад.

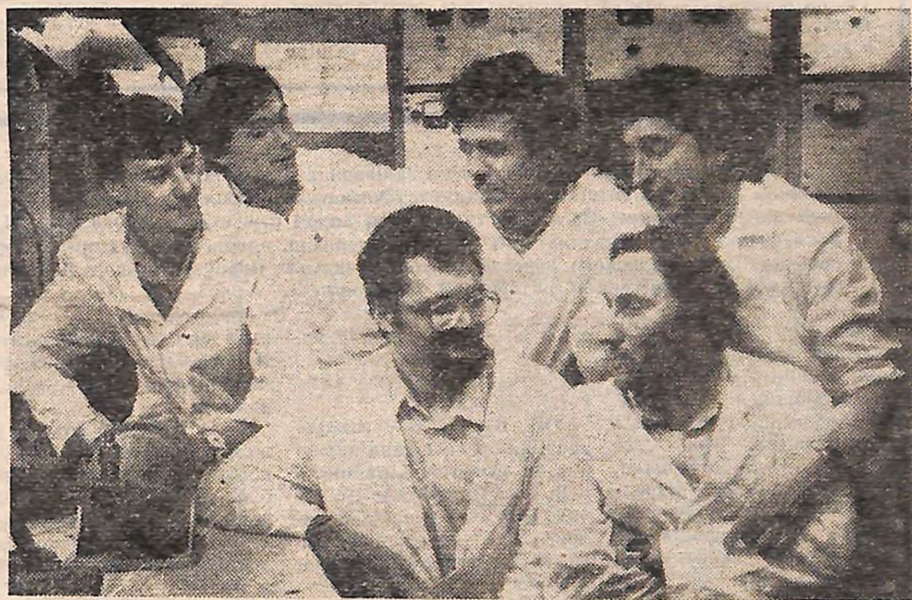
— Друкуйте більше контрпропагандистських матеріалів, оповідань, більше уваги приділяйте спорту, зокрема, футболу. Газеті не вистачає фейлетона, системи у веденні рубрики «Молодій господині на замітку»...

Ці та інші пропозиції і зауваження читачів газети прозвучали на зустрічі комсомольців Онуріївської райсільгосптехніки з представником «Молодого комуніста», завідувачим відділом сільської молоді А. Безтакою. Журналіст розповів комсомольцям про здобутки газети, проблеми, над якими працює редакція, відповів на їхні запитання.

У соціалістичному змаганні за право носити ім'я XII Всесоюзного фестивалю брали участь усі комсомольсько-молодіжні колективи Кіровоградського заводу радіовиробів. Удостоєні цієї честі два з них. Один — бригада регулювальників радіоапаратури з цеху № 7 (бригадир О. Ушаков, групкомсорг В. Отецько) — виконав п'ятирічне завдання по виробництву ретрансляторів. За підсумками соцзмагання другого кварталу колектив занесено на Дощу пошани Кіровського району.

На знімку: члени бригади регулювальників радіоапаратури цеху № 7 — ІОСТЯНИН ДУДА, Валерій ОТЕЦЬКО, Антон ОХРИМЕНКО, Валерій ЧОРНИЙ, Леонід БРИНЗА, Володимир ПЛАХОТНИЙ.

Фото В. ГРИБА.

ТРЕТІЙ, ТРУДОВИЙ СЕМЕСТР

Баждана допомога

Колгосп імені Дзержинського своїх помічників не підводить ні разу.

— Ми з учнями технікуму працюємо другий рік, — каже керівник загону Компаніївського ветеринарного технікуму Н. О. Зонова. — Ніколи не мали клопотів з мішками, відрами, кошиками, воду свіжку завжди підвезуть. Турбуються про нас — тому й хочеться працювати.

Так само думують і члени загону «Факел»: навіть стороння людина відзначить — робота кипить. На чорних скибах землі мішки ростуть, як гриби після дощу. Зранку, особливо охоче працюється. А до вечора все-таки стомлюються. Та й є від чого: кожного дня учні збирають в середньому 9 тонн картоплі, вантажать теж самі. При нормі 380 кілограмів картоплі на день, кожен збирає майже по 500. І якщо навіть робочий день скінчився (працюють до п'ятої вечора), а машина ще не завантажена — ніхто з поля не піде.

— Справді, стомлюємося. Але новий день починаємо з новими силами.

Допомога колгоспові зараз потрібна і все, що ми повинні зробити — обов'язково зробимо, — впевнено говорить староста 2-А курсу Катерина Шепель. — Тільки б погода не підвела.

А гуртом легко працюється. Хто згадає цікаві історію, яка трапилася з ним за літо, хто фільм новий переповість, хто захоплюючу книгу... Можна й поспівати, а інколи не заводить і розминку невеличку зробити: адже цілий день, зігнувшись чи навшпиньки, картоплю вибирають. Сміх, пісні, радіоді... Та тільки так, аби це не шкодило роботі.

У соціалістичне змагання включились усі ланки. І кожна претендує стати переможцем. Можливо тому Н. О. Зонова спочатку навіть трохи розгубилася, коли я запитала, хто ж лідирує?

— Усі перевищують норму... Важко зразу зорієнтуватися. Молодці Леонід Бондаревський і Люда Давидова. Не відстають від них Саша Скалозуб, Мишко Баленко. Кожного дня ми подаємо в контору колгоспу результати, а в кінці правління нагороджуватиме переможців.

Намітили роботу учні і на останні свої дні, коли вибирають картоплю і залишаться ще час: допоможуть колгоспові збирати яблука, овочі. Як, наприклад, торік: поки все не позбирали — не поки-

нули роботи. Досі тут пам'ятають майбутніх ветеринарів. Тому й цього року працювати інакше вони не можуть.

Хлопці вже почали хвилюватися: мішки закінчуються, а машини ще досі нема. Виглядають, придивляються. Тільки дідусь під'їхав кінсьми, свіжої води привіз, холодної, смачної.

Ось-ось має загурчати машина. Тоді на полі пожевавішає. Хлопці повантажать, дівчата акуратно поскладають мішки, відряд кошми, усі повимівають чорні від землі руки і на тракторну — там вже чекатиме на них обід.

А трохи відпочивши, знову на поле. Трактор вивертатиме розсіпчасту землю, показуючи сонцю білу картоплю, і йтимуть слідом дівчата й хлопці з кошиками, відрами, щоб знову вирости на ріллі мішки з картоплею, повні аж з вершками...

ПРЕС-ЦЕНТР: УРОЖАЙ '85

Телеграми в номер

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКИЙ РАЙОН

Разом з досвідченими хліборобами зразки ударної праці на збиранні врожаю пізніх культур показують комсомольці колгоспу «Україна». Першість у соціалістичному змаганні механізаторів, зайнятих на збиранні кукурудзи, утримує Микола Голубенко. Комбайном «Херсонь-7» він кожного дня збирає врожай на 12 гектарах при нормі 7. На 130—140 процентів виконує норми виробітку комсомолец Олександр Солонун, який транспортує качани на тік.

НОВГОРОДКІВСЬКИЙ РАЙОН

Безперервну роботу збирання агрегатів забезпечують шофери члени ВЛКСМ Володимир Кочерга, Олександр Кобилянський, Сергій та Юрій Лісові з птахофабрики «Новгородківська». Кожного дня вони перевищують норми виробітку на транспортуванні подрібнених стебел кукурудзи та гички цукрових буряків.

Фото М. САВЕНКА.

СВЯТО В РОБОЧІЙ СПЕЦІВЦІ

2 жовтня професійно-технічні училища області відзначили своє традиційне свято — День молодого робітника.

Того дня в усіх СПТУ відбулися урочисті лінійки, вечори-вшанування героїв праці, вечори-зустрічі, вечори-портрети, посвячення у робітничий клас. Гостями на цих заходах були відомі механізатори, гірники, будівельники — кращі трудівники базових підприємств, батьки, учні старших класів міських та сільських шкіл.

В училищах працювали виставки технічної творчості, художніх виробів, відбулися спортивні змагання, концерти художньої самодіяльності.

І ще однією подією був відзначений цей день — 2 жовтня розпочався Всесоюзний тиждень фільмів «Горда професія моя». Старшокласники та учні СПТУ зустрінуться під час цього тижня з кращими творами радянських кінематографів, що розповідають про молоду робітничу зміну.

Н. ПТАШКІНА, громадський кореспондент «Молодого комуніста».

КРОК ДО МЕТИ

Іх III. Сто одинадцять різних характеристик. Сто одинадцять мрій. І стільки ж долів. Але мета у цих молодих людей свільна — вчитися, опанувати професію диспетчера. А професія ця складна і відповідальна. Від кожного, хто вирішив присвятити себе авіації, вимагається чимало витримки, глибоких знань, мужності і почуття відповідальності.

Сьогодні, коли вже два курси навчання в КІШУ у цих хлопців закінчилися, вони можуть опістити, на скільки правильно був їхній крок до мети.

Чи погодився б хтось на операцію, знаючи, що в хірурга саме по хірургії була під час сесії «трійка», чи, ще гірше — «двійка»? Таких, мабуть, не знайдеться. А робота диспетчера в аеропорту — це не одне,

а іноді десятки, а може й сотні людських життів. Тож курсант не має морального права вчитися погано.

Про це йшла мова на звітно-виборних комсомольських зборах, які нещодавно відбулися в одному з підрозділів.

На них відзначалося, що успішність значно зросла. Секретар комсомольської

організації Едуард Прокопенко вважає, що в цьому неабияку роль відіграло соціалістичне змагання, яке розгорнулося між екіпажами. В кожному екіпажі — по п'ять курсантів. І обов'язково серед них є відмінники. Вони то й допомагають своїм товаришам підвищувати успішність і підтримувати дисципліну. Добре поставлена гласність цього змагання. Крім екіпажу успішності та «Бойового листка» випускається ще й екран соціалістичного змагання. Така форма

роботи дозволяє стимулювати курсантів у навчанні. Минулого року підрозділ був визнаний кращим в училищі. І тому саме він одержав право працювати у будівельних загонах в Ялті, Сімферополі, Світловодську та Кіровограді. Курсанти Р. Нетица, С. Гуца та й сам комсорг Е. Прокопенко доклали чимало зусиль до того, щоб різко зросла успішність курсантів та їхня свідомість.

Виконуючи умови соціалістичного змагання, курсанти зобов'язалися не тільки підвищувати успішність та дисципліну, а й вести громадську роботу. Вони інші, скажімо, допомагають підшефним колгоспам збирати врожай овочів та фруктів.

Виступаючи на звітно-виборних комсомольських зборах, комсорг 74-ї навчальної групи О. Сапог сказав про те, що поставив уже час подбати про організацію дозвілля курсантів. На жаль, це ж саме питання порушувалося і минулого року на зборах. Проте, воно ніяк не вирішувалося. Гуртків, крім аніматорського, в училищі немає. Навантаження у курсантів чималі, отже для повноцінного навчання їм потрібний повноцінний відпочинок. Але ця ланка поки що впадала з поля зору керівництва училища.

О. АНОХІНА.

Молодий комуніст Олена СПРИНЧУК лише два роки працює на шахті «Новомиргородська». Проте, своєю активністю, незаспокоєністю, сумлінним виконанням виробничих завдань робітниця завоювала заслужену повагу і авторитет серед гірників. За це їй і висноє довіря: Олена — депутат обласної Ради народних депутатів. Фото С. ФЕНЕНКА.

Новомиргородський район.

ГІГАНТ БУДУЄТЬСЯ

Є міста, яким таланить на великі будівництва. Ще зовсім недавно тут, у Долинській, базувалися будівельники залізниці «Долинська—Помічна». Тільки-но закінчилося будівництво одного з найбільших в області елеваторів хлібопродуктів. І знову тут наважує всі ознаки великого будівництва — гуркочуть машини, з іжджання робітники, спеціалісти — в Долинській поча-

лось спорудження Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд.

За рішенням Ради Економічної Взаємодопомоги його споруджуватимуть будівельники 5 країн: СРСР, НДР, ЧССР, УНР, СРР. Долинська уже зустрічала перші робітничі колективи із Чехословаччини та НДР.

— Наше підприємство бу-

дувало такі об'єкти і у себе на батьківщині, і за кордоном, — сказав директор народного підприємства «Гутне ставби» М. Кошіце з ЧССР Ян Фрайт, — тепер з радістю попрацюємо на Україні.

Робітники розпочали будівництво житла для тих, хто споруджуватиме комбінат.

Наш кор.

(Розповідь про майбутній комбінат читайте в одному з наступних номерів «Молодого комунара»).

Трохи менше місяця залишилось до закінчення передплатної кампанії. У працівників зв'язку, агентства «Союздруку», громадських розповсюджувачів пресини напружена пора. Не менше турбуються ходом передплати журналісти. Про досвід організації передплати на газети й журнали, проблеми й задуми на перспективу розповіли нашому кореспондентові начальник Новоукраїнського районного відділення агентства «Союздруку» В. О. КУКУРУЗА.

КОР.: Про успіхи в такій роботі, як передплатна кампанія, говорять мовою цифр. І, як правило, для наглядності цифри ці порівнюють з минулорічними. Тоді стає зрозуміло — план виконано чи план не вдался. Передплата — справа добровільна, але ж ви, працівники «Союздруку», орієнтуєтесь на якусь цифру?

В. О. КУКУРУЗА: За інерцією — на торішню. Але хочу наголосити: орієнтуємось, але не плануємо. Бо в передплатній кампанії існує чимало чинників, які мимомовно нашого бажання можуть впливати на цифру. Успіх передплати на те чи те видання залежить у першу чергу від самого видання. Наскільки воно цікаве, потрібне людям, читальне, як це кажуть. На посаді начальника районного відділення агентства «Союздруку» я працюю з 1948 року і за цей час не раз спостерігав, як окремі видання завойовували собі читача, як іноді його втрачали. У 50-і роки за передплату республіканської газети «Колосіє село» (нині вона називається «Сільські вісті») треба було агітувати. Нині це одна з найпопулярніших газет на Україні. Тільки в Новоукраїнському районі вона має чотири з половиною тисячі передплатників.

І ще про орієнтацію на цифру. Не можна пускати передплату на самоплив. Пріміром, у нашому районі навчається і трудиться 4800 комсомольців. Завдання наше — запропонувати кожному комсомольцеві молодіжне видання. Цим, я думаю, ми разом з батьками, вчителями, наставниками робимо і свій внесок у виховання нашої юної зміни.

І найголовніше не те, скільки екземплярів конкретної якоїсь газети передплатять у районі. Це вже справа самого комсомольця, його смаків і вподобань. Найголовніше щоб жо-

ден комсомольців, жодна молодша людина не залишилась без газети чи журналу в наступному році.

КОР.: Василю Олександровичу, як організована передплатна кампанія в районі?

В. О. КУКУРУЗА: До передплати ми готувались задовго до її початку. Задовго до її серпня були визна-

рити про певні результати? Які молодіжні видання найпопулярніші серед молоді району?

В. О. КУКУРУЗА: Скажу одразу, що жовтень, останній місяць передплати, у нас буде найгараздішим. Так що року. Справа в тому, що в серпні й вересні складніше вести передплату, бо в цей

За два

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

передплатні місяці

чені пункти передплати, обговорені кандидатури громадських розповсюджувачів. Нині в районі діє 218 пунктів (з них 62 — у селах). Нам і листонашам допомагають вести передплату 290 громадських розповсюджувачів, 130 з них — в колгоспах і радгоспах. Нині в районі нема жодного найменшого виробничого чи навчального колективу, де б не було громадського розповсюджувача. Працівники «Союздруку» проінструктували кожного нашого помічника. Великий обсяг роботи вони виконують. Я не дарма кажу, що кандидатури їхні ми обговорювали, радились із керівниками колективів, бо розповсюджувачем мусить бути людина освічена, ерудована, здатна дати відповідь на будь-яке запитання стосовно передплати, порадижити, підказати. Чи не секрет, що про окремі цікаві видання, особливо спеціальні, не всі люди знають.

Минулими роками видавництво «Правда» випускало спеціальний довідничок для громадських розповсюджувачів преси, з яким було дуже зручно працювати. На жаль, останні роки вирішили не покладатись лише на компетенцію розповсюджувачів.

КОР.: Позаду два місяці з трьох, які відведені на передплату. Вже можна гово-

рити про певні результати? Які молодіжні видання найпопулярніші серед молоді району?

рило люди найбільше зайняті, особливо в селі: працюють у полі від зорі до зорі, заготовляють дрова, вугілля на зиму, багато ще хто у відпустках. Раніше передплата тривала й у листопаді, коли люди мають більше часу. І хоч ми, організатори передплати, намаємось і в даних умовах знаходити дорогу до людей, але в перші місяці кампанії результати нашої роботи з об'єктивних, можна сказати, причини нижчі. Принаймні, в останньому, принаймні, «Молодого комунара», думаю, в районі передплатять ще стільки, скільки передплатили у серпні й вересні.

З молодіжних видань хлопці і дівчата охоче передплатують журнали «Дніпро», «Юність», «Молодой коммунист», «Сельское молодёжь», газети «Комсомольская правда», «Молодь України». Неабиякою популярністю серед піонерів і учнів молодших класів користуються журнали «Піонерія» й «Варіанок».

лішому селі мало не всі передплатують одну й ту ж газету. Поїхав, поцікавився — в чому справа? Виявляється, тут за газету уже кілька років агітує один авторитетний старожитель і агітація його проста: на різних зборах, толоках, сходах він у вільну хвилину цікаво розповідає якусь історію, а в кінці своєї розповіді додає: «Це я недавно прочитав у такій-то газеті...».

КОР.: В нашій газеті на Новоукраїнщині часом немає такого популяризатора?

В. О. КУКУРУЗА: То я

всі організації передплатують свою обласну пресу. Іноді приходить представник з тієї чи іншої установи: «Нам ось надійшло нагадування з редакції, що треба дати відповідь про вжиті заходи після критичного виступу газети... Дозвольте глянути публікації». Виявляється, що установка газету не передплатує. Зовсім недавно і в Олександрівському районі ваш колега Іван Микитович Супрун підтверджував нам подібні факти: кілька організацій газети не передплатили. Строк відомчої передплати минув місяць тому. Як вона пройшла у вас?

В. О. КУКУРУЗА: В нас все благополучно: критикувати можна без боязні, що критику не помітять...

КОР.: Василю Олександровичу, що заважає в районі передплатній кампанії?

В. О. КУКУРУЗА: Про окремі труднощі я вже говорив. Скажу ще ось так: читачам не байдуже вчасно чи невчасно їм доставляють періодичні видання. Мова вже не йде про те — на годину чи три пізніше. Нерідко газета потрапляє до читача через два, а то й три дні. Море листів нам надходить, в яких люди скаржаться на незадовільне постачання періодики. Підводити зв'язківців автопарку: рідко коли з п'яти за договором автомашин в дорогу випускають усі. Не один раз говорилось про це і на професійних зборах, і рішення райвиконкому приймалося з цього приводу, але бажаних результатів поки що не видно.

Знову ж такі згадуються мені сорокові-п'ятдесяті роки. Я ще застав ті часи, коли пошту у села розвозили водами. Пригадую, в 1959 році з Новоукраїнки

возив пошту на кілька сіл рибенською конячиною дідою — то по ньому можна було годинками звирітати... А в нас же зараз така техніка! Звичайно, зросли запити у людей, зросла передплата (30 років тому в Новоукраїнці пошту розвозили дві листоноші, нині їх — 16), зросло навантаження на кожного листоношу. Але це ніяк не виправдовує нашого обов'язку — вчасно доставити читачеві періодику.

КОР.: І останнє запитання, Василю Олександровичу. Ми, журналісти, завжди, коли зустрічаємось з читачами, особливо тепер, у передплатний період, запитуємо їх: якою ви хотіли б бачити нашу газету в наступному році? Ви ж також наш читач.

В. О. КУКУРУЗА: Не відношу себе до пайактивніших читачів «Молодого комунара», але доводиться переглядати газету, читати цікаві, почути часом навіть з чужих уст, матеріали. Тому порада у мене буде небагато. Перша: якнайменше друкуйте матеріалів дрібним прифтом. Розумію, що газета ваша невеличка, неріодичність її невисока, однак, якщо навіть цікавий матеріал надрукований так, що аж рябіє в очах — впаде: половина читачів за нього не візьметься. Друга: думайте шодня про читача, заучайте його до участі у випуску газети. І не тільки вікторіями й конкурсами, викликайте на дискусійні розмови, не змушуйте його позихати при читанні хоча б заголовків статей. А чим бере читача газета «Сільські вісті»? Тим, що друкує гострі фейлетонні матеріали, дає публікації на моральні тематичні, є в ній добірки для жінок... Знаю, наприклад, з яким нетерпінням чекають читачі «Сільських вістей» тематичну сторінку «Вербиченька». Мабуть, треба було б і в нашій газеті мати сторінку для дівчат.

КОР.: Щиро дякуємо за поради, редакція врахує їх, плануючи «Молодий комунар»-86.

Розмову зі В. БОНДАР.

ЗАВТРА — ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ

Воєнука СПТУ № 2 М. П. Фурманова та заступника директора цього ж училища П. М. Пасічника, воєнука Ульяновського СПТУ № 11 С. Д. Вигналого, викладача-методиста хімії СПТУ-4 М. І. Кожемякіну, викладача української мови та літератури Бобринського СПТУ № 32 О. О. Неклесу, вчителі-методиста Кіровоградського СПТУ № 8 Л. А. Бондуренську, викладача дисциплін спеціалізації Олександрівського СПТУ № 7 С. М. Петренко вітають з Днем учителя їхні учні та випускники різних років. Низький уклін вам, шановні трудівники освітньої ниви!

Свою вчительку хімії, класного керівника 10-Г класу кіровоградської СШ № 24 Антоніну Іванівну Сахарову вітають випускники 1971 року. Вони бажають їй щастя, успіхів, здоров'я. Тепер, коли після закінчення школи минуло багато років, вони повідомляють її вчительці, що всі її учні знайшли своє місце в житті, що всі вони стали спеціалістами у різних галузях народного господарства. Серед них є і вчителі, і геологи, і музиканти, і будівельники. Але завжди пам'ятають вони свій 10-Г клас, який був першим випуском Антоніни Іванівни.

СЛОВО
ДАЄ
ПІОНЕРІЯ

Дано старт черговому етапу Всесоюзного піонерського маршруту «Революційний тримайте крок!». 2 жовтня всі піонерські дружини області вийшли на Всесоюзну піонерську лінійку.

Піонерська дружина імені Зої Космодем'янської СШ № 14 того дня теж вишкувалася на шкільному дворі. Ясний жовтневий день, вдягнений у золотисте вбрання кленів, здавалося, посміхався цим хлопцям і дівчаткам, які стояли біля школи.

— Дружина, шийкуйся, струнко! Голови рад загонів приготуватися до здачі рапортів.

А піонерським загонам школи є про що рапортувати. Тільки з початку нового навчального року було зібрано 800 кілограмів макулатури, кожного тижня хлопці і дівчата беруть участь у трудовому десанті: одні допомагають робітникам Кіровоградського олієекстракційного заводу складувати дощатку, другі прибирають територію Парку космонавтів, треті трудяться на будівництві нового корпусу школи, четверті — допомагають упорядкувати житловий будинок, який незабаром здаватиметься до експлуатації.

Голови рад піонерських загонів від імені своїх товаришів дають слово виконати все намічене на зборах напередодні Всесоюзної піонерської лінійки. На них

хлопці і дівчата самі визначили, які справи їм необхідно зробити для того, щоб йти в ногу з учасниками маршруту.

— Вірність слова доведемо ділом! — звучить обіцянка.

А справи, намічені програмою для далішої роботи — значні. Так, скажімо, вони дали слово — всю роботу дружини спрямувати на гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС. Заслугують на увагу і рішення піонерської організації школи поспішити з роботою по напрямку «Жодного відстаючого поруч!». Саме під таким девізом трудяться на промислових підприємствах країни виробничники. І естафету батьків підхоплюють діти. Так, це вони, учні СШ № 14, привчаються самостійності з наймолодших класів. У школі діти самі слідкують за тим, щоб у класах, коридорах та на шкільному подвір'ї було чисто.

Зобов'язали вони і виховувати у кожного учня почуття відповідальності перед товаришами та суспільством. А це — теж крок до громадянської зрілості.

Уважно слухають піонери текст звернення центральної ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна до юних ленінців країни, який прочитав секретар партійної організації школи В. Я. Олександров.

— Нехай кожен піонер, кожна ланка, кожний загін, виявить ініціативу, винахідливість і впише свого рядка до рапорту юних ленінців партії, Батьківщині, радянському народу. І тоді цей рапорт буде по-справжньому вагомим і переконливим, яскраво покаже вір, яка надійна зміна росте у нашій країні.

Тут же, на лінійці, кожен піонерський загін одержав завдання, яке виконуватиме. «Взвейтеся кострами сніжне почні!» — лунає піонерський марш і над загонами юних ленінців плыве прапор піонерської дружини імені З. Космодем'янської. Під цим прапором йтимуть новим етапом маршруту хлопці і дівчата до своєї мети.

О. ЛЕБЕДЕВА.

Продовження. Початок у №№ 116, 118 ц. р.

Справа виявилася складною. Ганетяни, — так нарекла Іна назву мешканців планети-винуватниці, відмовившись від спілкування будь з ким, створили захисний панцир. Зореліт із сусідньої зірки спробував сісти на планету через полум'я, однак згорів у тому панцирі мов порохина. Космослідчі, і Торрен зокрема, в першу чергу зацікавили, чому й коли така високорозвинена цивілізація, як Ганео почала ворогувати з космосом. Адже для цього мали бути дуже вагомими причини. Щоб діяти слушного висновку, Торрен, а техніка це дозволяла, вирішив повернути плин часу на екрані у зворотньому напрямку.

...Ганетяни проводжають у першу міжзоринну подорож на пошуки братів по розуму своїх космонавтів. Гучноголосий натовп зібрався в палаці космосу Ганео, щоб востаннє побажати шістнадцяти відважним щасливої дороги. Космонавти сидять у глибоких кріслах в центрі велетенського палацу і дякують ганетянам за довіря. Їхня мова м'яка і привітна, плыве залом, зриваючись у високості.

Екран знову замготив. То Торрен на прохання колег шукає найпотрібніший момент.

...Корабель вже на Ганео. До нього швидко наближається пошукова група. Зустрічаючі у скафандрах особливого захисту — закон зустрічі з тими, хто повернувся з далеких зоряних мандрівок. Відкрито люк. Біля нього Торрен побачив старого, з усіма ознаками біологічного старіння космонавта.

— Не гайте ні секунди. Корабель треба знищити! На ньому тооти. Їх сотні тисяч. Я не маю права підірвати корабель у безмежжі космосу. Обов'язково мав повідомити вам про тоотів. Вони вб'ють все і вся на Ганео, бо живляться енергією мислячих істот. Мене залишили для того, щоб я привів зореліт на Ганео, Вони долають усіх у своїх чорних дірках і виряджають у зорельотах переселенців... Тооти накажуть мислячим істотам... Ніяка воля, ніяка витримка, ніщо не може їм перешкодити...

— А ти, Доне? — перебив космонавта хтось із зустрічаючих.

— Я все одно помру. Під час подорожі я довідався, що відкрите опромінення деяких час діє на тоотів, мов спотворне. Вони засинають, але ненадовго. Знявши захист, я опромінив їх і себе. Залишилось не більше півгодини. Треба знищити. Я все одно приречений. Все! Швидше, рідні! Моїх товаришів вбили тооти. Я ж милаюся своєю ласкавою батьківщиною востаннє. Ніколи не вирушайте у космос — там тооти. Вони без перешкод можуть захопити корабель, прилетіти сюди й перетворити ганетян на істот-роботів, а потім, коли виснажаться в останніх розумова енергія — знищити...

— Варто дізнатися, чому тооти такі агресивні? Це можуть бути розумні істоти, а не по-ворожому настроєні неочікувані пікми пришельці...

— Ні, їм немає ніякої перешкоди. Треба лише знищити. Я вас благаю. Заради безхмарного неба і посмішок на Ганео...

Спадох. Там, де був зореліт, утворилась велетенська обпалена яма.

Ари натиснув на синій трикутник. Екран поволі згас. — Ось представник космосу, його герой, — проказав Торрен і важко зітхнув. Йому жаль стало Дона, його товаришів, що загинули, і він мовчки підвівся. Підійшовши до вікна, хлопець розчинив його. В обличчя війнула приємна надвечірня прохолода. — Чому Космос завжди відбирає у жертву кращих з кращих? — вголос запитав юнак невідомо в кого.

— Ті, хто вирушає у космос, усі герої. І вчинки їхні мають бути героїчними! То тобі так здається, що Космос забирає кращих з кращих. Заради науки, пізнання невідомого іноді треба йти на пожертву, — пояснив Торрену Мілань.

— Так от чому ганетяни зробили панцир й вирішили не спілкуватися із Космосом! — Перший Космослідчий Системи встав, пройшов до вікна, коло якого стояв Торрен. — Треба вирішити: не допомогли чи злякалися? — запитав Ари і повернувся до Іни. Знову спалахнув екран. Вчені Ганео терміново шукають можливість врятувати зореліт, однак часу на те, щоб відкрити панцир, замало.

— Вони прагнули допомогти, наставнику. — проказав Торрен. — Але не встигли.

— Ваше рішення, космослідчі? Чи винні ганетяни? — запитав Ари.

— Ні, — відповів за всіх Мілань. — Так треба передати і для Союдини: Ганетяни робили все, щоб врятувати зореліт, але не встигли...

* * *

Мегаліс спав. Вже чорне простирало, уквітчане тьмяними зірками, щільно огорнуло місто, та в невеличкій хатинці Першого Космослідчого Системи ще горіло світло. Тільки-но закінчився черговий робочий день. Космослідчі виходили на ганок, вмикали ленту і, підійнявшись трохи над землею, вливалися в потік неоян, що кудись поспішали. Збирався додому й Торрен.

— Зачекай, учню. А дівчина із Зеслі? Забув? Сідай, зараз зустрінешся зі своєю красунею.

(Далі буде).

САМОВІДДАНА ПРАЦЯ

СОФІЯ. У цей винятково посушливий для Болгарії рік самовіддано працюють трудівники державного об'єднання «Водно стопанство». Ще до початку поливного сезону вони передали аграрному сектору 18 тис. гектарів нових і 27,4 тис. гектарів модернізованих поливних площ, на 8,6 тис. гектарів заболочених територій створили осушувальні системи.

У ці дні, повідомляє газета «Земеделско знаме»,

трудова ентузіазм колективу не спадає. У Видинській Низовині став до ладу перший магістральний канал, який забезпечить вологою відразу 9 тис. гектарів. В цьому ж окрузі завершено систему каналів зрошення на 500 гектарів овочевих угідь. Така ж система стала до ладу на виноградниках площею 100 гектарів поблизу м. Петрич.

(ТАРС, 4 жовтня).

ФРН. В обстановці гострих суперечок завершилася нарада керівників семи найбільших капіталістичних країн — США, ФРН, Великобританії, Франції, Італії, Японії й Канади. Спроби Вашингтона нав'язати західним партнерам свій авантюристичний курс у воєнній галузі викликали обурення прогресивної західнонімецької громадськості. Близько 25 тисяч чоловік взяло участь в могутній антивоєнній демонстрації, яка відбулася тут. «Ні «зорлими війнам» США, «Голод, гонна озброєння, експлуатація — ось в чому істинний зміст зустрічі у верхах» — такі лозунги скандували демонстранти. Власти вислали поліцію, щоб розігнати учасників демонстрації. Десятки людей були заарештовані. На знімку: поліцейські розганяють демонстрантів. Телефото ЕПА — ТАРС.

ЯК ВРЯТУВАТИ «ЕКОФІСК»?

Згідно недавно опублікованого висновку норвезького судового реєстру «Верітас», в районі нафтових розробок «Екофіск» в Північному морі зареєстровано небезпечне опускання морського дна. З того часу, коли нафтокомпанія «Філіпс» почала тут видобуток нафти і газу, морське дно вже опустилося на два метри і тепер «тонсе» зі швидкістю чотири сантиметри на місяць. Якщо процес буде продовжуватися з такою ж швидкістю, то це загрожуватиме на випадок шторму серйозним руйнуванням розташованих тут бурових платформ.

На думку «Верітас», щоб уникнути катастрофи можна було б підняти на п'ять метрів рівень набути бурових платформ. Однак, цей проект надто дорогий. Пропонується також загостити назад у підземні ре-

зервуари газ через бурові свердловини і припинити видобуток у зимові місяці — період найбільшої вірогідності тут штормової погоди. Становище ускладнюється ще й тим, що «Екофіск» — пункт перебічення газопроводів на норвезькому континентальному шельфі, котрим тече весь газ, що експортується Норвегією.

Якщо врахувати, що Норвегія вступила у нафтовий вік трохи більше двох десятиліть років назад, то родовище «Екофіск» найстаріше на континентальному шельфі країни. Саме з цим місцем пов'язаний початок норвезького нафтового буму, що породив такі радужні надії і перспективи для місцевої економіки. Сьогодні питання стоїть так: як врятувати «Екофіск»?

Віктор ВАРЕНОВ, власкор АПН.

ІЗ ЗАПИСНИКА ПРИРОДОЛЮБА

Ф. М. Капелюшний — інженер за фахом. А за покликом душі — любитель природи. Федір давно підтримує тісні зв'язки з редакцією «Молодого комунара». Приміром, торік він взяв активну участь у вікторині «Незвичай-

не — поруч» і зайняв у ній друге місце. Сьогодні, у розпал мисливського сезону, пропонуємо читачам газети розповідь Ф. М. Капелюшного на тему полювання.

На озерах

Ті тихі безлюдні місця в рідному Ульянівському районі приваблювали мене як мисливця густими зарослями очерету і неперушню гладіною води з квітками лілій, криками очеретянок і свистом качиних крил — словом, всім тим, що будить і тривожить мисливську уяву. Вода в озерах, особливо у верхньому, була досить холодною. Проте риба тут водилася, і я не раз спостерігав на мілководді великих сазанів, що відшукували у намулі личинки. На мілинах і невеличких островах мені постійно зустрічалися чисельними були бекаси.

Незважаючи на те, що полював я там зовсім мало, в мене з'явилось багато знайомих. Це і велика сіра чапля, котра кожного разу, як тільки я підходив до озера, ліниво злітала, щоб сісти неподалік на зораному полі. Там вона задумливо стояла доти, доки я не відходив далеченько, або не переходив на протилежний берег. Потім чапля знову перелітала на озеро, де полювала за нарасками і ону-

цями. Примітив я і молоду куніцю, яка з настанням темноти вчиняла розбійницькі набіги на болотних нурочок, куликів і жаб. Ця куніця була дуже необережна: з тріском могла пробиратися через бур'ян, кидатися в воду за курочкою чи жабою, а потім голосно чавкати на весь берег, поїдаючи свою здобич...

ОДНАК найбільше мені запам'яталася пригода, що трапилася у мене з ондатрами. Ці симпатичні, жваві водяні звірки давно привертати мою увагу. Проте спостерігати за ними було нелегко, бо з'являлися ондатри на озері тоді, коли ставало зовсім темно. Можливо, тому, що озера не дуже глибокі, ондатри тут не будували собі хаток з очерету, а жили в порох, якими були зриті всі береги, і куди, до речі, я не раз провалювався. Одного разу після несподіваного полювання я вирішив заночувати на озерах, щоб пополювати вранці. Дрова для багаття закінчилися, десь опівночі і воно згасло. По-вітряло прохолодою і на озе-

ра став налягати туман. Я лежав у спальному мішку і думав про те, що і завтра мене чекає невдача, бо яке ж то полювання на качок в тумані?

Коли почало розсвітати, я взяв рушницю і побрів на своє місце — невеличкий півострів, де лежала звалена вітром стара верба. Туман почав розсіюватися, але про полювання годі було й думати. Раптом мою увагу привернув тихий плюскіт води. Я придивився і побачив ондатру, яка ворушилася недалеко від мене. Потім звірок десь подався берегом, а за якусь мить повернувся з іще одним. Поведінка ондатри мене зацікавила, але побачити, що вони роблять на березі, я не міг через високу густу рослинність.

Довелося поміняти місце своєї засідки. Коли я побачив, що робилося на березі, то мало не розсміявся: мої ондатри старанно заліплювали болотом і травою отвори в... трубах від поливної системи. Мабуть, через те, що літо й осінь минулого року були бідні на дощі і рівень води в озерах значно понизився, ондатричі норки, вхід до яких завжди починається під водою, опинилися на поверхні. Ондатри проробили собі нові ходи, а старі, боячись протягів, старанно заліплю-

вали намулом і водяними рослинами. Отвори в трубах, певно, нагадували ондатрам непотрібні входи до їхніх домівок — от вони й постаралися їх заліпити. Ондатри настільки були зайняті роботою, що не звертали на мене ніякої уваги, хоч я вже піднявся на повен зріст. Мені захотілося пожартувати над маленькими горе-будівельниками. І я, відірвавшись від стовбура верби шматок кори, кинувши у найближчу до мене ондатру. Та з несподіванки перевернулася через голову і припала до землі, а за якусь мить кинулася на звірка, що повертався від води і пробігав повз неї. Од несподіванки той писнув, звалюючись на бік, а потім кинувся тікати, стрибнувши у воду, підняв передні лапки і заскрипів зубами. Нападника зупинилася, постояла, а потім почала конатися в намулі. За кілька хвилин вже ніщо не нагадувало про сутичку — ці ондатри знову працювали. Я хотів було повторити свою витівку, але зробив це, мабуть, необережно, — під моєю ногою тріснула гілка. Цього було досить, аби ондатри миттю шубовенули в воду.

...Того ранку я там і не полював, але настрої у мене був хороший. Та й тепер із величезним задоволенням згадую дні, проведені на озерах, в оточенні чарівної дикої природи. Місце те стало для мене назавжди дорогим і заповідним.

Ф. КАПЕЛЮШНИЙ.

КАЛЕЙДОСКОП «ЯТРАНИ»

ВІРМЕНСЬКА РСР. В Єреванському зоопарку зібрано 1200 тварин, птахів та плазунів майже 300 видів з різних континентів світу. Близько сотня з них занесено в Червону книгу.

Колектив зоопарку підтримує тісні зв'язки зі спорідненими закладами в нашій країні й за рубежем, обмінюється з ними інформацією. Тут проводять дослідження спадковості у тварин, розробляють раціони годування їх, методику утримання звірів та птахів у кліматичних умовах Єревана. Мета вчених — не тільки зберегти представників тваринного світу в умовах неволі, але й одержати від них потомство.

На знімку: бенгальське тигреня оглядають ветеринари (зліва направо) Д. ХЮЧАТ-РЯН, А. КАЗАРЯН і А. САРУШЕВ.

Фото Б. НЕМРУТА. Фотохроніка ТАРС.

Шотландська вівчарка (моллі) «усиновила» ягня і тепер ця пара — нерозлучка. Втрапивши рідну матір, малюк знайшов ласку й опіку у прийомної, а турбота людей врятувала його від голодної смерті (Фарерські острови).

Фото Пресенс більд — ТАРС.

«Вода чекає заступництва»

Так називався критичний матеріал, надрукований у номері «Молодого комунара» за 8 серпня 1985 року. У ньому йшлося про небережливе ставлення до водних багатств у деяких господарствах області, зокрема в радгоспі «П'ятихатський» Петрівського району. На адресу редакції надійшла відповідь, підписана секретарем парткому господарства В. Г. Зозулем та секретарем комітету комсомолу М. Цепенком.

«Адміністрація, комітет комсомолу радгоспу «П'ятихатський» визнають критику справедливою. З метою усунення вказаних у статті недоліків, віднедавна відпрацьовані мастила в автогаражі господарства зливаються в спеціальну тару. Необладнану стару мийку для автомобілів ліквідовано, на території, де вона знаходилась, наведено порядок. Захисні ґреблі підсилено й укріплено.

Намічено будівництво нової мийки для радгоспних автомобілів».

ПОЕТЕСА

ЗУСТРІЧ ДЛЯ ВАС

З ЧЕТВЕРТОГО «А»

Вірші і малюнки, які подарували десятирічний ялтинський школяр Нікі Турбіній її ровесники з Мілана, зберігаються тепер разом з двома тисячами листів, надісланих їй з різних кутків Радянського Союзу.

Під час літніх канікул Ніка побувала в Італії, де недавно вийшла книга її віршів «Зоніт для потапок». Там її разом з Євгеном Євтушенком щодня доводилося виступати на поточних турнірах. І ще однією незабутньою подією було ознаменовано минуле літо — участь в ХІ Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві. Тут вона читала свої вірші в інтерклубі радянської делегації і на першому міжнародному вечорі поезії в Лужниках.

У Ніки багато улюблених занять. У квартирі на тихій Садовій вулиці курортного міста, де дівчинка живе з матір'ю і бабусею, з'явилися пудель Злата, сімський кіт Скіф, кішка Лукера, пара хом'ячків і черепаха Катя. Догляд за ними — Нікина турбота. У цьому вона нічим не відрізняється від ровесників — друзів з «А» класу ялтинської середньої школи № 5. Любить пошуміти, поспіяти, пострибати.

Та ось вона погоджується прочитати вірші. Настроюючись, ходить по кімнаті. І стають серйозними її лукаві очі, а рухи рук — відточеними і виразними. «Люди теряют память, как зонтики в метро. Что важно вчера — забыто давно...» Це новий вірш, який її самій поки що дуже подобається. А ось зовсім короткі: «По ушле бредет забытая мной тень. Ей лень вернуться в дом. А может быть, не хочет со мной опять начать свой день».

Вірші Ніки не вигадані. Як вона вважає сама, вони самі «відвідують» її.

— Це може статись на вулиці, на уроці або глибокої ночі, від чого я відразу прокидаюсь, — розповідає дівчинка. — Пишу, чим доведеться, на будь-якому аркушику, який є під рукою.

Перші поетичні рядки у неї склалися в роки три-чотири, коли ще не вміла читати. Одного разу Нікин вірші прочитав письменник Юліан Семенов і відіслав їх у «Комсомольську правду». Євген Євтушенко підготував першу книгу юної поетеси, що вийшла у видавництві «Молодая гвардия» під назвою «Чернетка». Він написав і передмову до збірки, в

якій пояснює підвинутий інтерес до творчості рваної дівчинки природним прагненням дорослих людей краще пізнати, що почувають і яким бачать світ їхні діти.

Вірші «Чернетки» — це свого роду сторінки поетичного щоденника маленької людини, яка, засипаючи, не просто закриває очі, а «закриває» день рясницями, яка вміє «пальцями слухати дождь» і яку вже мучать дуже непрості проблеми: «Но кто же я? В чем мне искать себя?».

Тепер Ніку знають не тільки в Радянському Союзі. Її вірші перекладені в інших країнах. Велику радість приніс дівчинці томік її віршів у перекладах відомої в Італії перекладачки радянської літератури Євеліни Паскучі, з любов'ю проілюстрований знаменитим художником Ернесто Тоніні. За десять днів, які провела на Апеннінському півострові маленька поетеса, вона стала відома в Італії. Її пізнавали в вулицях, у Колізеї, в тролейбусі. Тут її вручили спеціальний приз «Золотий лев Венеції», якого Ніка удостоєна за гідну подиву зрілість її творів, органічне поєднання в них майстерності з щирістю сприйняття світу.

З особливим задоволенням згадує вона зустріч з школярами в Мілані.

— Мені було приємно дізнатись, що італійські діти знають мої вірші, деякі з них — напам'ять. Дуже сподобались рядки, які вони написали самі. Почувши їх, я зрозуміла, що італійські хлопчики і дівчатка, як і радянські діти, не хочуть війни, не хочуть ворожнечі між народами. Обмінююся книжками і віршами допомагає нам краще пізнати один одного і подружитись.

За минуле літо Ніка дуже піросла, у неї багато вражень. Поруч із збірками казок на її столі лежали більше «дорослих» книжок. У улюбленого поета Маяковського шукає вона відповіді на вічне запитання, що таке добро і зло. З творами класиків звіряє свої вірші, що, як і раніше, відвідують її як сон, як світло нового ранку.

Л. РЯБЧИКОВ,
кор. РАТАУ.

Ялта.

Юнаки і дівчата!

Триває передплата на періодичні видання.

Не забудьте передплатити свою газету

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 02678.

Обсяг 0,8 друк. арк.

Індекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відп. відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 529. Тираж 57 500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня Імени Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.